

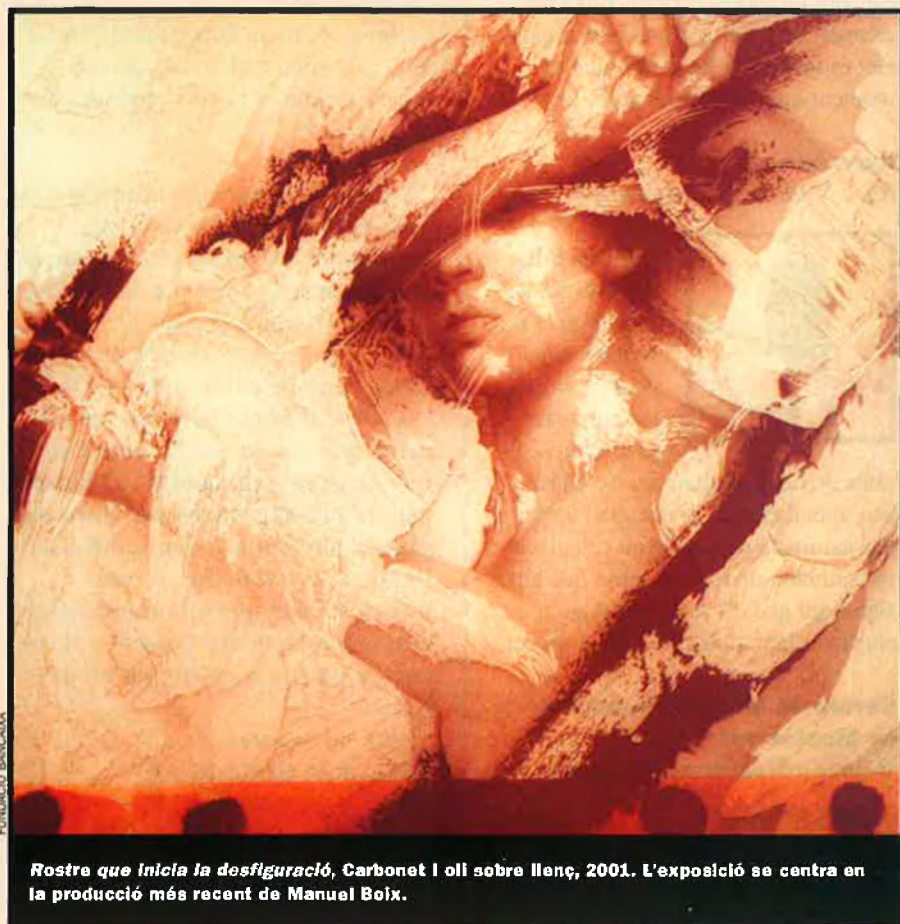
‘Manuel Boix. El gest, la mirada’: retrospectiva recent, diversitat creativa

Manuel Boix crea productes artístics des de fa més de quaranta anys. I continua fent-ho. Ara presenta la seva obra recent al Centre Cultural Bancaixa de València, sense oblidar la mirada al passat més immediat ni a l'ampli camp creatiu on ha deixat la seva personalíssima empremta.

“Si jo fos un crític d’art com Déu mana, ara fóra per a mi un bon moment d’especular amb algunes paraules crucials. La pintura de Boix –i la dels qui estan en la línia de Boix– és encara pintura? No serà una ‘contrapintura’, o una ‘antipintura’? Abolit el pinzell, o reduït al mínim, hi perdura, tanmateix, l’ull. Perquè Boix, en aquesta direcció, tria: no transporta als seus quadres una ‘realitat’ qualsevol, sinó que en selecciona els fragments que li convenen, i els eleva a una condició simbòlica. Potser el terme adequat no és aquest: la referència al ‘símbol’. Més que ‘símbols’, en l’obra de Manuel Boix hi ha ‘detalls’: documents. Hi ha, sobretot, el fet que Boix és un ‘pintor’ que converteix en denúncia tot el que toca: tot el que veu. No és l’únic. Però d’ell parle ara.”

Parlava aleshores Joan Fuster (“Manuel Boix, pintor”, dins de *Tres assaigs sobre Manuel Boix*, 1981) i nosaltres el llegim ara pràcticament com si se’ns adrecés des del mig somriure esperrucat del quadre que li va fer l’artista de l’Alcúdia (Ribera Alta). El llegim i rellegim i, després de fer-ho (o abans, o durant) passegem per entre les obres que hi ha exposades, fins al 22 de febrer, al Centre Cultural Bancaixa de València.

“Manuel Boix. El gest, la mirada” és el títol d’aquesta mostra que comissarien Vicent J. Escartí i Anna Boix, i que no es vol ni retrospectiva ni sectorial: més de quaranta anys de treball (un temps, com descriu Escartí, “creant productes artístics”: quadres i escultures, gravats, cartells, il·lustracions i etcètera) donarien

Rostre que inicia la desfiguració, Carbonet i oli sobre llenç, 2001. L'exposició se centra en la producció més recent de Manuel Boix.

per a la panoràmica, però Boix continua activíssim i en evolució; d'altra banda, centrar-se en una sola disciplina per a un artista tan divers hauria estat, a parer dels organitzadors, donar una visió “massa fragmentària”. Per això s’ha optat per una conjugació equilibrada de possibilitats: per això hi ha exemples dels diferents camps creatius de Boix (no us per-

deu la instal·lació escultòrica d'*Els equilibristes*) i hi ha obra novíssima, també. I per això, igualment, se servei espai per a l’ullada retrospectiva, però recent: tan enre com els primers anys noranta, només, per trobar precedents i rastres de les actuals complexitats.

Núria Cadenas